

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija na sprovodu fra Ilije Živkovića
Zagreb, Mirogoj, 12. lipnja 2015. godine.

Čitanja: *Rim 8, 14-23; Iv 17, 24-26*

Isusove riječi: »Oče! Hoću da i oni koje si mi dao budu gdje sam ja, da i oni budu sa mnom: neka gledaju moju slavu... Njima sam očitovao tvoje Ime, i još ću očitovati, da ljubav kojom si ti mene ljubio bude u njima – i ja u njima« (Iv 17, 24.26). Te riječi govore o Isusovoj brizi za nas, o Isusovoj povezanosti s nama. One su Isusovo obećanje nama dano. Ako njima povjerujemo, postaju razlog naše nade i kršćanske vizije budućnosti.

Smrt je nezaobilazan i važan zadnji čin ljudskoga života na zemlji. Stoga čovjekova smrt uvijek iznova potiče tjeskobno pitanje: čovječe, tko si ti; koji je smisao tvoga života? Smrt kršćanina koji je već umro i pokopan s Kristom u sakramentu krštenja, postavlja isto mučno pitanje, ali daje u vjeri i nadi ohrabrujući odgovor. Smrt svećenika, redovnika, koji je ovdje na zemlji znakoviti predstavnik duhovne i vječne dimenzije čovjekova života, otkriva u većoj punini otajstvo Crkve hodočasnice koju u kušnjama i patnjama zemaljskog putovanja jača milost Božja dok po križu ne dođe do svjetlosti koja ne poznaje zalaza (usp. LG, 9).

Bog nam je progovorio u čitanju iz Poslanice svetoga Pavla Rimljanima: »Svi koje vodi Duh Božji sinovi su Božji«. Mi primismo duha posinstva u kojemu kličemo: Abba, Oče! »I mi, koji imamo prvine Duha, i mi u sebi uzdišemo iščekujući posinstvo, otkupljenje svoga tijela« (Rim 8, 14.23). Kada gledamo ljudski život nailazimo toliko puta na čašu trpljenja koja se prelijeva. Pa ipak, kaže sveti Pavao, sve to nije »ništa prema budućoj slavi koja se ima očitovati u nama« (Rim 8, 18).

U toj tvrdnji primjećujemo napetost u kojoj prepoznamo nadu. Nada živi u napetosti, ali ne razočarava. Nada je prepoznavanje i prihvaćanje Božje prisutnosti i Božjega obećanja. Nada je sigurnost srca, koja živi zemaljsku stvarnost, ali je usidrena u vječnosti.

U Kristu sve dobiva novi smisao. On je pobijedio grijeh, oslobodio čovjeka i svijet od svakoga straha, i od straha pred smrću. Naša je nada ispunjena sigurnošću da nas Bog prati i čeka. Bog nam je darovao život i On nas ne želi prepustiti tami smrti.

Draga braćo i sestre, dragi prijatelji, danas smo ovdje sabrani s fra Ilijom Živkovićem i zajedno s njim stojimo pred otajstvom smrti. On je prešao taj prag, mi stojimo s ove strane. Prošle nedjelje u bolnici govorio mi je o smrti, koju u mukama bolesti čeka i s interesom svoje naravne radoznalosti iščekuje. Naglasio je da je primio sve sakramente za prijelaz, zastao te rekao: »sada na mnoge stvari gledam drugačije i ponešto što mi je izgledalo silno važnim vidim da to nije tako«. Rekao je kako ga posebno raduje što je kao generalni ministar franjevac trećoredaca mogao pružiti pomoć siromašnoj djeci u Indiji i da mu je žao što te prilike nije još više iskoristio.

Braćo i sestre, sada smo ovdje, jer svatko je od nas u nekom dijelu svoga života povezan s Pokojnikom i ovo nam sprovodno slavlje pomaže da stavimo zajedno te komadiće tako da zahvalimo Bogu za dar koji je bio fra Ilija. Sigurno bi nam bilo drago da je ostao još s nama, a i njemu je izgledalo da mora prerano otputovati jer je

imao još planova i projekata. Ali Bog nas poziva da ne gledamo unatrag, nego da se otvaramo budućnosti u kojoj naša nastojanja imaju smisao, da živimo život koji nosi plodove koji ne propadaju.

Stoga se sada pred Isusom Kristom u Duhu Svetome mirno i s pouzdanjem spominjemo Njegova sluge svećenika i redovnika oca Ilije Živkovića koji nam je bio blizak i drag. Zahvaljujemo Bogu za sve dobro što nam je od njega poteklo; za životnost koju je među nas unosio.

Zahvaljujemo za zauzeto služenje kojim je zadužio svoju redovničku zajednicu franjevac trećoredaca, Hrvatsku biskupsku konferenciju i Katolički bogoslovni fakultet.

Zahvaljujemo što je kroz bolest i patnju naučio poslušnost i što je u mijenama ovoga nestalnog života zavrijedio da ga poštujemo.

I dok izražavam kršćansku sućut njegovoj braći i sestri, kao i rodbini te Provinciji franjevac trećoredaca glagoljaša, molim Boga da bude milosrdan s našim bratom fra Ilijom, da mu podari oprostjenje grijeha i da ga uvede u svoju baštinu gdje se nastavlja život bez kraja.

Dobri Bože, Ti koji sve činiš novo, obdari i nas snagom svoga Duha da shvatimo i prihvatimo tvoje naume i tvoje putove i da se još predanije povjerimo Tebi, Bože živi. Amen.